

چرا کودکان شمشیربازی را رها می کنند؟

وظیفه ی والدین چیست؟

ترجمه ی: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۷/۸/۳)

این یک وضعیت جدی است که بسیاری از والدین شمشیربازها با آن مواجه می شوند. آنها تلاش فراوانی می کنند و کار سختی را برای حمایت از فرزندشان در این ورزش سخت و گرانبها انجام می دهند، اما به طور ناگهانی با این مسئله برخورد می کنند که فرزندشان تصمیم به ترک این رشته گرفته است.

آمار نشان می دهد **۷۰٪ کودکان در سن سیزده سالگی** از ورزش های سازمان یافته جدا می شوند. این آمار بسیار اسف بار است! به طور کلی، ورزش های ویژه ی جوانان، و به اعتقاد بنده شمشیربازی به طور خاص، برای بچه ها بسیار مفید و مهم است. ما اغلب می بینیم که خانواده ها بسیار تلاش می کنند که فرزندانشان خود را در سنین خیلی پایین تر به شمشیربازی ترغیب کنند، اما گاهی اوقات با این نتیجه مواجه می شوند که آنها نمی خواهند آن را ادامه دهند و در نتیجه دچار استعداد سوزی می شوند. از سوی دیگر، دیدن جدا شدن یک بازیکن مجرب و با استعداد از شمشیربازی برای ما نیز بسیار سخت است.

رسیدن به درک صحیحی از علت شرکت بچه ها در شمشیربازی، و در عین حال ترک آن، بسیار مهم است. هر قدر ارتباط بازتری با شمشیربازان جوان مان ایجاد کنیم، بهتر می توانیم به آنها کمک کنیم. البته این بدان معنا نیست که ما می خواهیم آنها در شمشیربازی بمانند. از طرف دیگر، منظور ما دفع آنها هم نیست. ما می خواهیم از طریق درک بهتر این مشکل به آنها کمک کنیم تا همه ی ما با هم بتوانیم درست ترین تصمیم را بگیریم. درک عمیق تر از آنچه اتفاق می افتد نیز می تواند به ما کمک کند که خطر را از زودتر از موعد دریافت کنیم، که به طور بالقوه مانع از افزایش هر چه بیشتر خروج از شمشیربازی می شود.

وجه اشتراک تمام بچه هایی که تصمیم به ترک شمشیربازی می کنند، این است که دید آشفته ای نسبت به شمشیربازی دارند. هر یک از دلایل زیر را بررسی کنید و ببینید آیا آنها با وضعیت فرزند شما تطابق دارند یا خیر. هرگز برای انجام اقدامات لازم برای حمایت از فرزندتان دیر نشده است! ما حتی یک گام فراتر رفتیم و راه حل هر کدام از این سناریوهایی که ممکن است مناسب فرزند جوان شما باشد در اختیارتان قرار دادیم.

تمرین و بازی آنها کافی نیست

شمشیربازی یک ورزش فردی است، اما ورزشی است که نیاز به ریاضت و تمرین زیادی دارد. اما این برنامه های تمرینی باید به گونه ای باشد که جوابگوی نیاز بچه ها باشد. آنها برای **جنگ با شمشیر** آمده اند! اکثر بچه ها ترجیح می دهند در یک مسابقه شمشیربازی ببازند تا اینکه به تماشای آن بنشینند.

همه ی آن **تمرینات کارپا**، همه ی آن تمرین های نحوه ی صحیح به دست گرفتن شمشیر، به هیچ وجه معنای رویارویی حقیقی با حریف را نمی دهد. برای شما باید این مهم باشد که طوری برای فرزندتان برنامه ریزی کنید تا بتوانید نوعی تمرین مناسب را برای او فراهم کنید که احساس دل بستگی او به این ورزش فزون تر شود.

مسابقه! اگر فرزند شما درگیر **مسابقات شمشیربازی** است، او حتما فرصت های بزرگ رویارویی با دیگران را دارد. انتظار و عجله برای بازی کردن با یک حریف یکی از عوامل بزرگی است که ما را بطور مرتب به شمشیربازی می کشاند. هرگاه احساس می کنید فرزند شما به اندازه کافی شمشیربازی نمی کند، با مربی او صحبت کنید.

وحشت از اشتباه کردن

بسیاری از جوانان نه تنها مشغول شمشیربازی هستند بلکه کارهای بسیار دیگری را نیز انجام می دهند. اینها بچه هایی هستند که به اشتباه کردن و باخت عادت ندارند. آنها دانش آموز برتر، ارشد کلاس و سرگروه انجمن های مدرسه ی خود هستند.

شمشیربازی یک ورزش چالش برانگیز است. برای برنده شدن بچه ها باید از توانایی های بدنی و ذهنی خود استفاده کنند. البته قرار نیست که آنها همیشه برنده بشوند. گاهی اوقات والدین نیز آلوده ی فاکتور برد می شوند، که به نوبه ی خود فشار روحی بیشتر از فشارهای درونی خود بچه ها، بر دوش آنها قرار می دهد! و بعد از مدتی این فشار آنچنان غیر قابل تحمل می شود، که در نهایت به جای تحمل آن، تصمیم به ترک شمشیربازی می گیرند.

شکست را با آغوش باز بپذیرید! اشتباه کردن چیز شگفت انگیزی است، و نباید از آن ترسید. هرچه شمشیرباز جوان شما احساس کند که می تواند اشتباهات بیشتری را مرتکب شود، در آینده، هم روی پیست و هم خارج از آن، می تواند انعطاف پذیرتر باشد. اشتباهات او را نکوهش نکنید! زیرا باخت می تواند به اندازه ی برد مفید باشد، به این دلیل که ما می توانیم از آن خیلی چیزها را بیاموزیم.

آنها مالک شمشیربازی خود نیستند

به هر حال این ورزش متعلق به کیست؟ دلیل عهده ی ترک شمشیربازی این است که بچه ها متوجه می شوند که آن دیگر متعلق به خودشان نیست. در حالی که تعلق کل **خانواده** به **شمشیربازی** بسیار عالی است، اما چیزی که برای خانواده مناسب نیست، این است تجربه ی کودک را از آن خود کنند.

ما اغلب می بینیم که بچه هایی که شمشیربازی حرفه ای را دنبال می کنند، متوجه می شوند که هر کاری که انجام می دهند زیر ذره بین قرار دارد. آنها دائما توسط مربیان تجزیه و تحلیل می شوند، نگاه هم تیمی های شان به دنبال آنها است، حریف ها همیشه در حال بررسی آنها

هستند، و از همه جالب تر **والدین شان نیز آنها را کنترل** می کنند، و بعد از مدتی و به تدریج احساس می کنند که آنها خارج از گود بازی قرار گرفته اند و نمی توانند به اندازه ی کافی از آن لذت ببرند.

به این مقایسه ی خوب توجه کنید، چرا بچه ها عاشق بازی های ویدئویی هستند؟ معنی سانسور را همه ما می دانیم، این طور نیست؟ مسئله این است که بچه ها دوست دارند در هر کاری از استقلال برخوردار باشند، و موقع سرگرمی با بازی های ویدئویی، آنها بدون دخالت بزرگ ترها به طور مستقل بازی خود را انجام می دهند. شمشیربازی نیز اینچنین است و ما باید اجازه دهیم که بچه ها آن را به تنهایی تجربه کنند.

اکنون چگونه می توانیم این مشکل را اصلاح کنیم:

با فرزند خود در مورد **اهداف شمشیربازی** خودش صحبت کنید. اجازه دهید او خودش پیشرفت شمشیربازی خود را هدایت کند، و به جای تلاش برای ایجاد یک تجربه جدید برای او، با او کار کنید تا عشق و اشتیاقش بیشتر شود. سعی کنید، هرگاه که امکان داشته باشد، به فرزند خود استقلال عمل بدهید.

بی احترامی در باشگاه

چه کسی دوست دارد به او بی احترامی شود؟! البته که هیچکس. همه دوست دارند بدون توجه به سن، توسط اطرافیان مورد احترام قرار گیرند.

ما امیدواریم که مربی و باشگاه شمشیربازی فرزند شما یک محیط احترام آمیزی برای همه ایجاد کنند، اما متأسفانه هیچ تضمینی برای این کار نیست. اگر کودک احساس کند به عنوان عضوی از باشگاه به او احترام گذاشته نمی شود، مطمئناً او آنجا نخواهد ماند. اگرچه این تصمیم چیزی نیست که به سادگی گرفته شود، زیرا که حتی در بهترین باشگاه ها گاهی اوقات کودکی پیدا می شود که دچار این مشکل شده باشد. اغلب اوقات خود آنها به صورت اشتباه چنین حالتی را احساس می کنند، در صورتی که در واقعیت اینچنین نیست.

چیز دیگری که گاهی اوقات اتفاق می افتد این است بزرگ ترها کودکان را بچه به حساب می آورند و این سبب ایجاد برخی مشکلات اجتماعی می شود. باشگاه های شمشیربازی شدیداً به مخالفت با رفتارهای غیر ورزشی معروف هستند، اما هیچ کس نمی تواند کامل باشد. صرف نظر از سایر فعالیت های ارزشمندی که برای بچه ها انجام می شود، بد رفتاری و قلدری کردن با آنها در همه جا یک واقعیت است. و این دلیل خوبی برای یک کودک نیست که شمشیربازی را ترک کنند، زیرا این موضوعی است که می تواند به راحتی بررسی و حل و فصل شود. چنین مشکلی نباید به احساسات کودک صدمه ای وارد کند.

اکنون چگونه می توانیم این مشکل را اصلاح کنیم:

قبل از کشیدن کار به جای باریک، بهتر است که این مشکل زودتر حل شود. **با صحبت کردن** با فرزند خود اطمینان حاصل کنید که آیا او در باشگاه احساس راحتی می کند، و آیا با او به عنوان یک عضو ارزشمند برخورد می شود! با او درباره ی قلدری صحبت کنید و به او وقت کافی و فضای مناسب بدهید تا اطلاعات لازم را با شما به اشتراک بگذارد. گفتگوی آزاد با فرزندان درباره ی این موضوع می تواند جلوی خیلی از اتفاق

ها را بگیرد! هیچ وقت به دلیل آرام بودن فرزندتان، تصور نکنید که همه چیز درست است. در عوض، به او فرصت بدهید تا آزادانه درباره ی آنچه در باشگاه می گذرد، با شما گفتگو کند.

شمشیربازی دیگر لذت بخش نیست

برای اکثریت قریب به اتفاق شمشیربازها، دلیل شرکت کردن آنها در این ورزش **سرگرم کننده** بودن آن است. بله، شمشیربازی حقیقتاً سرگرم کننده است! حتی برای بازیکنان سطح بالا، قهرمانان جهان و المپیک، شمشیربازی هنوز سرگرم کننده به حساب می آید. اما در عین حال، یکی از بزرگترین دلایل رها کردن شمشیربازی توسط بچه ها سرگرم کننده نبودن آن متناسب با سن آنها است.

اگر فرزند شما با شمشیربازی سرگرم نشود، در نهایت آن را ترک خواهد کرد. مهم نیست که چقدر استعداد شمشیربازی داشته باشد، مهم نیست که مربی او چه قدر بزرگ باشد، مهم نیست که در چه مسابقاتی قهرمان شده باشد. شما هم با هر چیزی که سرگرم کننده نیست، همین برخورد را می کنید. آیا بزرگ ترها به کاری که ضروری نیست ادامه می دهند، به ویژه وقتی دیگر به آن نیاز نداشته باشند؟ البته که نه! خوب چرا شما فکر می کنید که بچه ی شما نباید همین کار را بکند؟

اکنون چگونه می توانیم این مشکل را اصلاح کنیم:

از او بپرسید! در طول مسیر تردد، از فرزند خود بپرسید اگر هنوز از شمشیربازی لذت می برد. بله، واقعا به همین سادگی است. منتظر نشوید تا کسل شدن او کاملا روشن شود. همیشه سعی کنید با سوال از او مطمئن شوید که آیا شمشیربازی هنوز برای او سرگرم کننده است یا خیر. حال اگر سرگرم کننده نبود، باید دنبال راهی بگردید که **آن را دوباره برایش سرگرم کننده کنید**. این می تواند تمرین سایه زنی در حیاط خلوت، یا تماشای یک **فیلم شمشیربازی**، یا خواندن یک **کتاب** شمشیربازی عالی باشد. گاهی اوقات تهیه ی یک **قطعه جدید تجهیزات** می تواند باعث ایجاد اشتیاق مجدد شود. هر چه که باشد، آن جرقه ای که بتواند علاقه ی کودک به شمشیربازی را دوباره شعله ور بسازد، چیزی است که باید روی آن کار کنید.

در حالی که شما هرگز دوست ندارید فرزندتان با اجبار در شمشیربازی باقی بماند، شما همچنین نمی خواهید که او آن را به دلایل غلط ترک کند. امیدوارم دلایل بالا به شما کمک کند تا برخی از راه هایی را که بتوانید فرزندتان خود را در شمشیربازی نگهدارید، به درستی برگزینید!

Irina Chirashnya
Academy of Fencing Masters Blog